

"Én láttam és bizonyosságot tettem"

2006. November 13.

Igehirdetés Hajmáskér, 2006. 11. 12.

Így szól hozzánk Istennek Igéje János evangéliumából, annak 1. részéből, az 1. résznek a 29-től a 34-ig terjedő verseiből:

Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: "Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét! Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én. Én nem ismertem őt, de azért jöttem, és azért keresztelek vízzel, hogy ismertté legyen Izrael előtt." Így tett erről bizonyosságot János: "Láttam, hogy a Lélek leszállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta. Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, ő mondta nekem: Akire látod a Lelket leszállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztel. Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy ez az Isten Fia."

Kedves Testvéreim! Látni és bizonyosságot tenni valamiről óriási erő és óriási hitet igényel. Hogy mennyire így van, a 20-21. század emberének nem kell ezt magyarázni. Hiszen valamennyien tudjuk azt, hogy ma már nem az a kérdés ebben a világban, ami körülöttünk van és éli a maga életét, hogy Jézus Isten fia e egyáltalán, hanem hogy van Isten vagy nincs. És nagyon sok esetben nem az a nehéz kérdés, hogy az ember vitát folytasson arról, hogy Isten van vagy nincs, hanem ahhoz kell igazi erő, amit Keresztelő János tesz, hogy „Én láttam és bizonyosságot tettem.” Én látok és bizonyosságot teszek. Nem magyarázok, nem megyek bele filozófiai vitákba arról, hogy van vagy nincs, hogy igazam van vagy nincs igazam, hanem kijelentem azt, amit megtapasztaltam. Persze, kedves Testvéreim, gondoljunk csak bele, olyan világban élünk, amikor a világ leghíresebb emberei között illuzionisták vannak.

Biztosan ismeritek David Copperfieldnek, az amerikai bűvésznak a nevét. Ő már nem egyszerű kis kézi trükköket hajt végre, ő egy hatalmas Boeing repülőgépet is úgymond eltüntetett a közönség szemeláttára. Olyan dolgokat csinál, olyan illúziókat kelt az emberekben, amelyek bebizonyítják nekünk, hogy bizony-bizony saját érzékszerveinknek sem hihetünk minden alkalommal. Hiszen hányszor becsapódik a szemünk, hányszor nem hihetünk a saját fülünknek, hány olyan alkalom van, hogy megtapintunk és mégsem az, aminek gondoltuk. És hányszor találkozunk olyan barátokkal az életben, akikben hiszünk, akikkel úgy gondoljuk, hogy összetartozunk, hogy testvérek vagyunk, s a végén kiderül, hogy a legnagyobb ellenségeink egyike volt az, akiről elhittük, hogy a jó barát.

Az ember hozzászókot azhoz, hogy becsaphatók vagyunk, hogy az orrunknál fogva vezethetők vagyunk – nagyon sok szempontból. És épp ezért gyakran megriadunk attól, hogy bizonyosságot tegyünk arról, amit hiszünk, hogy valóban szilárdan ragaszkodjunk ahhoz, amit megtapasztalunk.

Talán ez a legnagyobb baja a keresztyén egyházaknak is, főleg azoknak a történelmi egyházaknak, akik az évszázadok során sok mindent láttak változni a történelemben, láttak már barátokat ellenségekkel lenni, és láttak ellenségéből jó barátá válni. Mindjárt az első ilyen maga Pál apostol, aki Saulból – az ellenségéből – lett jó barátá.

Óvatosan fogalmazunk – ahogy mi mondjuk – hiszen nem tudhatjuk azt, hogy mi lesz az eredménye kimondott szavainknak.

Igen ám, de Keresztelő János mégiscsak azért volt hiteles az emberek szemében, mert amit látott, amit hallott, amit megtapasztalt, ahhoz ragaszkodott. Milyen érdekes, János evangéliuma nem azt mondja, hogy a sokaság egyöntetűen látja azt, ahogy Jézusra leszáll galamb formájában Isten Lelke. Nem. János azt mondja, hogy „Én láttam, én egyedül”. Nem érdekli, hogy mit mond a tömeg, nem érdekli, hogy mit mondanak a többiek, lehet, hogy mások is látták, de nem az ő dolga, ő azért vállal felelősséget, hogy mindenki számára elmondja, ő az Isten embere, ő a kiáltó hang. Nem próbálja magát beállítani sem megváltónak, sem Ézsaiásnak, sem másik prófétának, se többnek, se kevesebbnek nem akar látszani annál, mint amire megbízatása van. Mit mond? „Azért jöttem, hogy előkészítsem annak az útját, aki előbb volt, mint én, és aki nagyobb nálam.” Mit mond? „Ott látom azt az embert jönni, Őelőtte boruljatok le.”

Kedves Testvéreim, nagyon sokat gondolkodtam azon, hogy micsoda hit, micsoda erő, micsoda emberi nagyság kellett, hogy legyen Keresztelő Jánosban ahhoz, hogy kimondja ezeket a szavakat. Hiszen ma, ha bármelyik embernek több ezres követői tábora van, milyen könnyen elragadhatja a hatalom, milyen könnyen elkezdhet taktikázni, milyen könnyen hiheti magáról azt, hogy ő valaki. Keresztelő János körül ott vannak az emberek, kereszteli őket, hallgatják a tanítását, sokan azt várják tőle, hogy robbantson ki Izraelben egy forradalmat a rómaiak ellen. Ehelyett mit tesz? Azt mondja, hogy „Nem én vagyok az az ember, akire vártok. De, hoppá, nézzétek csak, ott jön, én láttam, hogy Ő az! Én tudom, hogy Ő a Krisztus, én tudom, hogy Ő az Isten egyszülött Fia.” Én elgondolkodtam magamban, hogy most, ha belépne egy ember ezen az ajtón, és én látnám, hogy a Krisztus, és azt mondanám, hogy boruljatok le előtte, mert Ő az Isten egyszülött Fia, hányan tennének meg? Hányan tennének meg? Hogyha jönne valaki – egy esperes, egy püspök, valami nagyhatású prédikátor, egy idézőjelben vett szent ember – közénk, és azt mondaná, „Látom, hogy a Krisztus ímé újjászületett, és jön be hozzánk, mit gondolnánk, mit tartanánk róla? Vajon nem mondanánk-e azt, hogy ugyan már, bolond, ne figyeljete oda rá? A nagytiszteletű urat utaljuk be már valamilyen intézetbe, és adjunk neki egy sárga cédulát, hiszen hogy állíthat ilyet. Kedves Testvéreim, Keresztelő János ezt kockáztatta, ezt a megítélést akkor, amikor rámutat Jézusra, hogy: Ő az Isten Fia! Keresztelő János, az akkoriban sokak számára egy lehetséges, egy potenciális népvészár rámutat a senkire, az ismeretlenből érkezőre, akiről előtte mondta el, hogy maga sem ismeri, nem tudja, ki az, csak amikor meglátja

közelebről, amikor látja azt, hogy a Lélek galamb formájában leereszkedik Rá, akkor próbálja az emberek figyelmét Őrá irányítani.

S gondolatok bele kedves Testvéreim, a Biblia minden fontos dolgot leír Jézus életéről, és az Őt körülvevő emberekről, milyen érdekes, hogy sehol nem ír arról, hogy Keresztelő János vitába bocsátkozott volna azt illetően, hogy hihet-e ő az isteni látomásának, hogy mit is jelent profétának, Ézsaiásnak, megváltónak, bárkinek lenni. Keresztelő János nem állt le vitatkozni a farizeusokkal azon, hogy ő kicsoda és micsoda, és a későbbiekben sem vitatkozott Krisztus istenségéről. Mit mondott? „Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy Ő az Isten Fia.” Ugye milyen egyszerű mondat? Mégis micsoda ellentmondást nem tűrő erő! Ezzel nem lehet vitatkozni! Egy kicsit olyan, minthogyha tréfásan azt mondanánk, biztos ismerik sokan ezt a viccet, hogy amikor a két ember találkozik, és az egyik az bele akar kötni a másiba, s hogy történik, odamegy és azt mondja: „Szídtad az édesanyámat?”, mire a másik: „Nem, nem, dehogy.”, „Hazudok?”. Keresztelő Jánosnak is ilyen, ellentmondást nem tűrő a kijelentése. „Ha engem követsz, akkor hiszed, amit én mondok! Ha meg akarsz keresztelkedni általam, akkor ott a Krisztus, Őt kell követni!” Tudjátok, micsoda erő lenne ebben, ha minden keresztyén ember, minden római katolikus, evangélikus, református, és ki tudja, hányféle szektának, hányféle egyház tagja ehhez az egyszerű mondathoz tartaná magát egy életen keresztül.

Én, bár nagyon bölcsen hangzik filozófiailag ez, amit én gyerekkoromban egyszer édesapámtól, édesanyámtól – már nem emlékszem melyiküktől hallottam – hogy egy katolikus atyámfia, egy plébános, amikor nekiszögezték a nehéz kérdést azokban az időkben, amikor ugye nem volt jó dolog esetleg az ő számára, az ő környezetében hinni Istenben, hogy „Maga tényleg hisz ebben?”, akkor azt mondta, hogy „Hát jobb dolog hinni valamiben, ami esetleg nem létezik, mint nem hinni abban az Istenben, aki esetleg van.” Igazság ez, de rabszolga igazság. Igazság ez, de azoknak az embereknek az igazsága, akik maguk nem tapasztalták meg soha az Istent.

Keresztelő János nem áll le filozofálni. Keresztelő János nem áll le vitatkozni. És ha belegondoltok, azok a reformátor eleink, akik Luther óta, vagy akik méginkább Krisztus óta, azok az első keresztyének, akik megtapasztalták az Isten szeretetét, azok nem nyitottak vitafórumot arról, hogy van vagy nincs, szeretet vagy nem szeretet az Isten. Azok erről bizonyosságot tettek szavaikkal és cselekedeteikkel, áldozatvállalásaikkal, néha bűnvallásaikkal is elismerésével annak, hogy nem az ember, nem mi vagyunk a legfontosabb teremtmények ebben a világban, és nem minket kell a középpontba állítani, hanem az Istent. Gondolatok csak bele! Micsoda erő van abban, hogyha valaki azt mondja, hogy „Én ezt láttam és vallást teszek róla”. És mi a véleményünk arról az emberről, akitől bármilyen esetben megkérdezik, hogy „Mondd komám, aztán mit láttál?” Aztán úgy kezdi, hogy „Hát én azt hiszem, hogy talán így történt, de lehet, hogy mégsem, nem láttam jól, rossz helyzetből néztem, nem volt a megfelelő szög, meg nagyon messze is voltunk...” – mit ér egy ilyen ember tanúvallomása? Elhiszitek annak, aki így kezdi a mondanivalóját? Ugye nem. Mert bizony-bizony megkérdőjelezzük az olyannak a bizonyágtételét, aki maga sem biztos abban, hogy mit látott, aki maga sem meri elhinni, hogy találkozott az Istennel, hogy szólt hozzá, és hogy feladatot bízott rá.

Mert, kedves Testvéreim, akár mennyire is furcsán hangzik, de nem véletlen, hogy az Úrvacsora meghirdetésekor, illetve amikor a lelkészek bűnbocsánatot hirdetnek a gyülekezetnek közvetlenül a szent jegyekkel való élés előtt, mit mond a pap? „Én, mint az én Uramnak méltatlan bár, de elhívott szolgálója.” És kedves Testvérek, mit kellene mondani a gyülekezetnek? Hogy: „Mi, az Úristennek szintén méltatlan, de elhívott szolgálói vagyunk.” Kiválasztottak, egyenként megszólítottak, olyanok, kik emelt fővel járhatunk ebben a világban, mert az Isten mindegyikünkre külön-külön feladatot bízott, és ez a feladat az, hogy hirdessük Őt, hogy bizonyosságot tegyünk, ezt nem lehet lehajtott fejjel, ezt nem lehet megijedve attól, hogy jaj, mit fognak szólni hozzá a többiek. Nem lehet arra gondolva, hogy jaj, hát legyünk tekintettel arra, hogy mások mit gondolnak akkor, ha én ezt elmondom. Láttad, vagy nem láttad? Hiszed, vagy nem hiszed? Tapasztaltad, vagy nem tapasztaltad? Az Isten nem azt kéri tőlünk, hogy olyan matematikai vagy filozófiai vagy biológiai bizonyítékokat keressünk az Ő létére, amelyek a mi tudásunkat, a mi képességünket, az iskolázottságunkat, vagy bármi mászt meghaladnak, csupán azt az egyet, hogy ha találkoztunk a Krisztussal, ha megérintett minket az Isten, ha érezzük azt, hogy segített, hogy kézen fogott, hogy beszél hozzánk, akkor ehhez ragaszkodjunk hűségesen, s valljuk meg, valljuk be minden ember számára akkor is, ha ránk legyintenek, akkor is, ha bolondnak néznek, akkor is, ha üldözni akarnak érte. A világtörténelem során mindegyikre volt már példa. De akkor, és csak akkor tudott nagy és erős lenni a keresztyén egyház, csak akkor és csak úgy voltak erősek a keresztyén gyülekezetek, amikor a tapasztalataikat, az Istenélményeiket – hogy így mondjam – megosztották egymással és vallást tettek róla. Újra meg újra. Alkalmas és alkalmatlan helyen, alkalmas és alkalmatlan időben. Nem azt mérlegelték, hogy vajon jó ez nekik vagy nem. Tudjuk, Keresztelő Jánosnak emberi számítás szerint nem volt jó, mert lefejezték érte, hogy az utolsó pillanatig hűséges volt Krisztushoz, és a feladathoz, amit kapott. Krisztusnak, ha úgy vesszük, megint csak nem volt jó, Őneki a kereszthalál kellett hűségesnek lenni. Az első keresztyéneknek az életét, későbbiekben sokaknak a vagyonát veszélyeztették, nekünk talán a szavahihetőségünket fogják megkérdőjelezni, ha megingathatatlanul ragaszkodunk Krisztus istenségéhez, a mi megváltottságunkhoz, az örök élethez. S ki tudja, melyik korszakban, melyik ért többet. Én úgy gondolom, hogy az Istenben bízó, az Istent megtapasztaló ember számára az élete kevesebb, mint az, hogy hűséges tudjon maradni Istenéhez. És ez a feladat, ez az egyetlen jövőkép, ez a misszió az elkövetkezendő évek, évtizedekre az egyedüli út, amelyen újra nagygyá lehet az egyház, ha mi vallást teszünk arról, akit megtapasztaltunk, ha mi elmondjuk az embereknek, hogy beszélünk és beszéltünk a Krisztussal, ha mi felvállaljuk azt, hogy nem önmagunkat, a saját érdekünket, a saját egonkat, hanem a Krisztust akarjuk hirdetni, és megnyilvánulni hagyni az egész világ számára. Ámen.

Gyertek, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy amikor oly sok dolog eltereli a figyelmünket Terólad, s a mi elsődleges feladatunkról, Te mégis újra meg újra reánk szólsz, megjelenesz, megnyilvánulsz nekünk valamilyen formában, s figyelmeztetsz, hogy az ember kötelessége az, hogy Téged képviseljen e világban, s a keresztyén ember legszentebb feladata az, hogy a Krisztus ügyéért szálljon síkra nap mint nap. Ó, Urunk, kérünk, segíts nekünk, s erősíts minket, vezesd a mi lépteinket, hogy megmaradjunk a helyes, ámbár keskeny úton, s add, hogy ha letérnénk róla, újra meg újra láthassuk a Te Igédnek fényében a mi Megváltó Krisztusunkat és találjunk vissza Tehozzád. Mennyei Atyánk! Add, hogy vallást tudjunk tenni mindarról, amit megtapasztalunk, hogy el tudjuk mondani, szavakba tudjuk – ha mégoly egyszerűen is – foglalni azt, hogy Te és csak a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk képes arra, hogy megváltója és megtartója legyen e világnak. Ó, Urunk, add, hogy ez az igazság átjárja a mi lényünket, s örömet, hitet és erőt adjon azoknak a Testvéreknek is, akik most nincsenek közöttünk. Mennyei Atyánk, áldd meg őket, adj nekik erőt, hitet, egészséget, s add, hogy belső háborúikban is megnyugovást találjanak. Mindenség Istene, őrizd a mi gyülekezeteinket, és segíts, hogy életünk minden napján hűséggel imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltesd meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme és a Szentlélek gondviselő közössége legyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.